

JÁNOS EVANGÉLIUMA 13-14.

János evangéliumának egy új szakaszához érkeztünk, amely egészen a 17-ik fejezetig tart. A 13-17. fejezetek alig valamivel több mint 24 óra eseményeit tartalmazzák. Azon az éjszakán kezdődik minden, amikor Jézust elárulják és a 17-ik fejezetben található imádsága, röviddel a Gecsemáné-kertben történő események előtt zajlik. Ez a szakasz tehát annyira fontos, hogy János öt fejezetet szentel a benne leírt eseményeknek.

Mivel János ilyen nagy jelentőséget tulajdonított ezeknek a történéseknek, ezért nagyon fontos számunkra is, hogy figyelmesen tanulmányozzuk őket. Igaz, hogy a Jelenések könyve az, amelyet Jézus Krisztus kinyilatkozásának szoktunk nevezni, de ez a rész János evangéliumából szintén közelről mutatja be Jézus szívét és Őt magát.

A húsvét ünnepe előtt Jézus jól tudva, hogy eljött az ő órája, amelyben át kell mennie e világból az Atyához, jóllehet szerette övéit e világban, szerette őket mindvégig.

A „mindvégig” azt jelenti, hogy egészen a megváltás valóra válásáig. Annyira szerette őket, hogy hajlandó volt megváltani őket saját élete árán. Jézus a legvégsőig szerette őket, és néhány fejezet múlva azt fogja mondani a tanítványoknak: *„Nincs senkiben nagyobb szeretet annál, mintha valaki életét adja barátaiért”*. Milyen dicsőséges felismerés az, hogy mi magunk is az Ő barátai közé tartozunk. Mennyire szeret minket? A végsőig, egészen addig a pontig, hogy titeket is megváltott.

Hosszú időn keresztül mondogatta Jézus, hogy az órája nem jött még el. Amikor erővel akarták királyukká koronázni, akkor elrejtőzött előlük, mert az órája nem jött még el. Ez az óra mindig arra a legnagyobb áldozatra utalt, amelyet mindnyájunk megváltásáért kellett meghoznia, mert az volt az az óra, amikor meg kellett dicsőülnie azért, hogy az Atyának engedelmességre a mi bűneinkért meghal a kereszten.

És vacsora közben, amikor az ördög már a szívébe sugallta Júdás Iskáriótesnek, Simon fiának, hogy árulja el őt,

Jézus jól tudva, hogy az Atya mindent kezébe adott, és hogy az Istentől jött, és az Istenhez megy:

felkelt a vacsorától, letette felsőruháját, és egy kendőt véve, körülkötötte magát;

Abban az időben a törülközővel körültekert ember rabszolga volt. Jézus körültekerte magát a törülközővel, a tanítványok pedig nem értették miért tesz ilyet. Miért tekeri körül magát azzal a törülközővel?

azután vizet öntött a mosdótálba, és elkezdte a tanítványok lábát mosni, és törölni azzal a kendővel, amellyel körül volt kötve.

Eközben Simon Péterhez ért. Az így szólt hozzá: „Uram, te mosod meg az én lábamat?”

Úgy gondolom, hogy a hangsúly a „te” és az „én” névmásokon volt. Péter rájött, hogy mennyire hihetetlen dolog, hogy Jézus az ő lábát mossa. Ez hasonlít ahhoz az esethez, amikor Jézus odament Keresztelő Jánoshoz, hogy keresztelje meg Őt, János viszont azt mondta neki: *„Nekem volna szükségem arra, hogy megkeresztelj, és te jössz hozzám?”* Jézus így válaszolt: *„Engedj most, mert illik hozzánk, hogy így töltsünk be minden igazságot.”*

*Jézus így válaszolt neki: „Amit én teszek, most még nem érted, de később majd megérted.”
Péter így szólt hozzá: „Az én lábamat nem mosod meg soha.” Jézus így válaszolt neki: „Ha nem moslak meg, semmi közöd sincs hozzám.”
Simon Péter erre ezt mondta neki: „Uram, ne csak a lábamat, hanem a kezemet, sőt a fejemet is!”*

Tetszik nekem Péter, mert bár nem sok mindent értett, de amikor megtudta valamiről, hogy jó, akkor teljes lényével akarta azt.

Jézus így szólt hozzá: „Aki megfürdött, annak csak arra van szüksége, hogy a lábát mossák meg, különben teljesen tiszta. Ti is tiszták vagytok, de nem mind.”

A láb megmosása egy szokványos esemény volt a római fürdőkben, mert miután elhagyták a fürdőt és visszatértek az öltözőbe, az öltöző felé menet piszkos lett a lábuk. Mindig megmosták tehát a lábukat az öltözködés előtt, hogy az addig a talpukra ragadt piszkot lemossák róla. Egyébként teljesen tiszták voltak, mert egy-két órán keresztül fürödtek, csak a talpuk lett piszkos.

Jézus tulajdonképpen itt azt mondja, hogy amíg mi a világban járunk felszedhetünk némi piszkot a világgal való érintkezés következtében, de ez a szenny csak felszíni, nincs a szívünkben, a lelkünkben, az életünkben. Ezért csak lábmosásra van szükség, mert a lelkünk, az elménk tiszta. A gyülekezetbe való járás tulajdonképpen a lábmosás, mert egész héten keveredünk a világgal, halljuk a sok csúnya beszédet, és kérjük az Úrtól, hogy mossa ki a fülünket. Amint a gyülekezetben összegyűlünk és halljuk Isten Igéjét, érezhetjük, hogy megtisztulunk általa.

Ti is tiszták vagytok, de nem mind.”

Mert tudta, ki árulja el, azért mondta: „Nem vagytok mindnyájan tiszták.”

Miután megmosta a lábukat, és felvette a felsőruháját, ismét letelepedett, és ezt mondta nekik: „Értitek, hogy mit tettem veletek?”

Ismerve Pétert, azon csodálkozom, hogy nem vágta rá azonnal, hogy „Igen, megmostad a lábam!”

Ti így hívtok engem: Mester, és Uram, és jól mondjátok, mert az vagyok.

Ha tehát megmostam a ti lábaitokat, én, az Úr és a Mester, nektek is meg kell mosnotok egymás lábát.

Mert példát adtam nektek, hogy amint én tettem veletek, ti is úgy tegyetek.

Bizony, bizony, mondom néktek: a szolga nem nagyobb az uránál, sem a küldött nem nagyobb annál, aki elküldte.

Emiatt néhány gyülekezetben bevezették a lábmosás szertartását. Nem ítélem el őket ezért, engem nem zavar. Voltak elég furcsa alakok, akik időnként odajöttek hozzám, és meg akarták mosni a lábamat - hideg vizet használtak, bár sokkal jobban örültem volna a meleg víznek. El tudom viselni ezt, de az a véleményem, hogy az ilyen szertartások miatt az emberek pont a tanítás lényegét hagyják figyelmen kívül. A lényeg egymás kiszolgálása lenne. Azokban az időkben a lábmosáson keresztül is szolgálhatták egymást az emberek. Mi viszont már nem élünk abban a rabszolgatartó korban, amikor nyitott szandálokat viseltek és piszkos lett a talpuk. Így egymás lábának megmosása egyáltalán nem számít bevett szokásnak kultúránkban. Sokkal jobb szolgálatot tehetünk akkor, ha a szomszédunk fűvét lenyírjuk, vagy kimossuk a

szemeteskukáját. A tanítás lényege az, hogy nem tartom magam olyan nagy embernek, hogy ne szolgálhatnék neked, miközben a te szükségleteidet tartom szem előtt.

Az édesapám egy arisztokrata családból származott, a nagyapám a Dél-Nyugati Vasúttársaság elnöke volt. Az apám úgy nőtt fel, hogy körülötte szolgálk hada volt a házukban. Emiatt az apámnak voltak elképzelései bizonyos dolgokról, pl. hogy egy Smith soha nem mosogatna, soha nem törölné fel a padlót, soha nem javítana meg egy gépet, soha nem nyírná le a fűvet, mert mindez alantas munkának számított a Smith család tagjai számára. Így nőtt fel, erre tanították. Mindig, minden étkezéshez öltönyt vett fel, és fehér anyagból készült szalvétát terített magára. Mi, többiek az asztalnál mind papírszalvétát használtunk, de az apám mindig más volt.

Jézus tulajdonképpen azt mondta, hogy semmilyen feladat sem lehet alantas számotokra. Szolgáljatok egymásnak, legyetek hajlandók odaadni magatokat a másik szükségletének betöltésére. Ne emeljétek magatokat a többiek fölé, ne hordjátok olyan magasan az orrotokat, hogy azt követeljétek, hogy az emberek nektek szolgáljanak. Ezt a példát azért mutattam nektek, hogy ti a szolgálk helyét foglaljátok el.

Jézus a tanítványaihoz beszélt, akik a korai egyház első szolgálói lesznek, és ebben a minőségben nem lehet valakinek túl magasztos elképzelése önmagáról. Nem tételezhetsz fel olyasmit, hogy az embereket megvárakoztathatod, csak azért, mert te vagy a pásztoruk, és nekik pedig kötelességük behozni a kávédat, amikor megérkezel. Sajnos sok egyházi vezető gondolkodik úgy, hogy mivel én vagyok itt a valaki, ezért megvárakoztathatom az embereket, az ő feladatuk szükségleteim betöltése, hogy lessék minden szavamat. Ez nem így van! A lelki szolga is csak szolga! Ez azt jelenti, hogy neki kell a többieket kiszolgálnia, neki kell a többiek szükségleteit kielégítenie, és amikor kezdi azt gondolni, hogy fontosságát azzal mutathatja be, hogy a többieket megvárakoztatja, akkor ideje hogy más foglalkozás után nézzen.

Amikor nem vagyok hajlandó másokat szolgálni, akkor az Úramnál többre tartom magamat, és igen nagy bajba kerülök, mivel a hozzáállásom nagyban különbözik Úramétól, és így nem lehetek az Ő igaz képviselője.

Ha tudjátok ezeket, boldogok lesztek, ha így cselekesztek.

Tudni nem elegendő, cselekedni kell! *„Legyetek az igének cselekvői, ne csupán hallgatói”* - mondja Jakab. A Krisztus testében egymást szolgáló munka öröme páratlan. Beismerem, hogy vannak olyan időszakok, amikor nem ilyen nagy az örömöm a szolgálat közben. A szolgálat végzése közben elég sokszor morgolódtam, és mindig vétkesnek éreztem magam utána, főleg akkor, amikor cigicsikkeket kell szedegetnem a templom körül.

Mindez azért van, mert amikor gyerek voltam az anyukám azt mondta, hogy soha ne érjek cigarettához, és úgy érzem, hogy engedetlen vagyok minden esetben, amikor egy csikket felszedek. Utálok hozzáérni, ezért morgolódom egészen addig, amíg az Úr nem szól hozzám és megkérdezi: „Kiért teszed ezt?” – „Érted, Úram.” – „Akkor miért morgolódsz?” – „Bocsáss meg, Úram!”

Általában örömmel szoktam szolgálni. Jézus azt mondta: *„Bizony, mondom néktek, amikor megtettétek ezeket akárcsak eggyel is a legkisebb atyámfiai közül, velem tettétek meg.”* Tehát az Urat szolgálom azáltal, hogy a társaimat szolgálom, bármit is teszek másokért valójában Jézusért teszem, mert az Ő szolgálja vagyok, az Ő rendeléseinek megfelelően szolgálom Krisztus testét.

Nem mindnyájatokról szólok: én tudom, kiket választottam ki, de be kell teljesednie az Írásnak: Aki az én kenyeremet eszi, az emelte fel ellenem a sarkát. Már most, mielőtt ez megtörténik, megmondom nektek, hogy amikor meglesz, higgyétek, hogy én vagyok.

Itt Isten ószövetségi nevét használja: Én vagyok.

Bizony, bizony, mondom néktek: aki befogadja azt, akit elküldök, engem fogad be; aki pedig engem befogad, azt fogadja be, aki engem elküldött.”

Ha befogadod azt, akit az Úr küldött, akkor az Urat magát fogadod be, aki pedig az Urat fogadja be, ezáltal az Atyát is befogadja.

Miután ezeket elmondta Jézus, megrendült lelkében, és bizonyságot tett e szavakkal: „Bizony, bizony, mondom néktek, közületek egy elárul engem.”

Jézus már akkor tudta, hogy Júdás el fogja árulni, amikor tanítványként kiválasztotta, azért hogy az Írás beteljesedjék. Ennek ellenére megrendítette, hogy Júdás képes erre a tetre, azok után, hogy ennyi időt Vele töltött.

Zavartan néztek egymásra a tanítványok: vajon kiről beszél? Jézus mellett telepedett le egyik tanítványa, akit Jézus szeretett.

Itt János saját magára utal, és kétségtelen, hogy olyan ember volt, aki szerette az embereket, a saját írásai is tanúskodnak erről, mert nagyon sokat beszél a szeretetről, és a szeretet nyelvén írt.

Intett neki Simon Péter, hogy tudakolja meg, ki az, akiről beszél? Az ráhajolt Jézus keblére, és megkérdezte tőle: „Uram, ki az?” Jézus így felelt: „Az, akinek én mártom be a falatot, és odaadom.” Bemártotta tehát a falatot, és odaadta Júdás Iskáriótesnek, a Simon fiának;

Azokban az időkben, ha egy falatot bemártottak és odaadták valakinek, az a barátság jele volt. Manapság az a szokás, hogy beszédet vagy köszöntőt mondanak egy-egy alkalommal valakiért, ami szintén a barátság jelképe. Úgy gondolom, hogy Jézus még most is azt sugallta Júdásnak, hogy ha ki akarsz menekülni ebből a helyzetből, akkor még megteheted. Nem kell ezen végigmenned annak ellenére, hogy a főpappal már megegyeztél, mert én még így is a barátod szeretnék lenni.

és akkor a falat után belement a Sátán. Jézus pedig így szólt hozzá: „Amit tenni szándékozol, tedd meg hamar!”

Az ott ülők közül senki sem értette, hogy miért mondja ezt neki.

Egyesek ugyanis azt gondolták, hogy mivel az erszény Júdásnál volt, azt mondja neki Jézus: „Vedd meg, amire szükségünk van az ünnepre”, vagy azt, hogy a szegényeknek adjon valamit.

Miután tehát elfogadta a falatot, azonnal kiment. Már éjszaka volt.

Amikor kiment, így szólt Jézus: „Most dicsőült meg az Emberfia, és az Isten dicsőült meg őbenne;

ha pedig az Isten dicsőült meg benne, az Isten is megdicsőíti majd őt önmagában, sőt azonnal megdicsőíti őt.

Gyermekeim, még egy kis ideig veletek vagyok: kerestek majd engem, és ahogyan megmondtam a zsidóknak, hogy ahova én megyek, oda ti nem jöhettek, most nektek is ezt mondom.

Új parancsolatot adok nektek, hogy szeressétek egymást: ahogyan én szerettelek titeket, ti is úgy szeressétek egymást!

Arról fogja megtudni mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok, ha szeretitek egymást.”

Az új parancsolat mindent magába foglal, mert nem kell a Tízparancsolattal törődni többet, ha ezt a parancsolatot betartod. A szeretet legmagasabb formája, ahogyan Jézus szeretete a tanítványokat: önfeláldozó, odaadó szeretettel. Jézus elvárja tőlünk, hogy így szeressük egymást is, mert erről fogja megtudni a világ, hogy mi az Ő tanítványai vagyunk. Ne hiszem, hogy mi birtokoljuk ezt a fajta szeretetet. Láthatjuk kicsiben ezt itt-ott, de még hosszú út vezet odáig, hogy ennek megfeleljünk. Jézus önmagát adta értünk, mert annyira szeretett - nekünk is így kell szeretnünk.

Amikor János első levelében azt mondta, hogy *„Mi tudjuk, hogy átmentünk a halálból az életbe, mert szeretjük testvéreinket“*. Egymás iránti szeretetünk elsősorban jel a világ számára, másodsorban a számomra is, hiszen bizonyítékként szolgál arra, hogy a halálból az életbe mentem át, mert a szívemben van az Isten által adott szeretet Isten családjá iránt. Istenem, munkáldj bennünk, és nyisd meg a szívünket arra, hogy egyre jobban szeressük egymást cselekedeteink által! Nyissuk meg most a szívünket és kérjük Istent, hogy engedje meg a Szentléleknek, hogy munkáldjon a szívünkben, mert a Lélek gyümölcse a szeretet. Nagy szükségünk van erre a szeretetre, hogy a körülöttünk levő világnak bizonyítást tegyünk arról, hogy valóban az Ő tanítványai vagyunk.

Én olyan sokszor elbukok ezen a területen. Oly sokszor akarom a saját dolgaimat tenni, ahelyett, hogy másokat segítenék. A saját szükségleteimért munkálok, ahelyett, hogy mások szükségleteit tölteném be. Nagy szükségem van arra, hogy Isten ezt a szeretetet kimunkálja a szívemben, hogy úgy szerethessek, ahogyan Ő szeret minket.

Istenem, imádkozunk a Szentlélek azon különleges munkájáért, amely során ezt a fajta szeretetet elülteti a szívünkben. Elismerjük Uram, hogy nem vagyunk képesek ezt a szeretetet előállítani, ez több mint egy emberi érzélem, ez egy Isten-adta képesség, és ezt a szeretetet akarjuk, Uram. Jézus, munkáldj bennünk most! Add Uram, hogy a Szentleked töltsön be most minket, a te szeretetteddel Atyám, hogy úgy szerethessük egymást, ahogyan te szeretsz minket. Köszönjük Uram, és folytasd a munkádat egészen addig, amíg tökéletessé teszel bennünket. Jézus nevében.

Simon Péter megkérdezte tőle: „Hova mégy?” Jézus így felelt: „Ahova én megyek, oda most nem követhetsz, de később majd követsz.”

Péter így szólt hozzá: „Uram, miért ne követhetnék most? Az életemet adom érted!”

Jézus így válaszolt: „Az életedet adod értem? Bizony, bizony, mondom néked, mire a kakas megszólal, háromszor tagadsz meg engem.”

Rövid idő múlva Jézus azt fogja mondani Péternek, hogy imádkozzon vele mert szüksége van a segítségére. Amikor Jézus visszajön Péterhez alva találja őt, és azt fogja mondani neki: *„a lélek ugyan kész, de a test erőtlen.”* Itt is ez a helyzet. Úgy gondolom, hogy Péter teljesen őszinte volt, amikor azt mondta, hogy az életét is odaadja az Úrért. Egyáltalán nem kérdőjelezem meg Péter szeretetét, elkötelezettségét és őszinteségét Ura iránt. A lelke kész volt, de a teste erőtlen és gyenge.

Sajnos én magam is gyakran tartozom ebbe a kategóriába, amikor a lelkem a megfelelő dolgot akarja tenni, de a testem gyenge. Igaz, hogy olyan is van, amikor a lelkem sem akarja a megfelelő dolgot tenni. Amikor például túl gyorsan mondom valakiről valamilyen véleményt és tudom, hogy bocsánatkéréssel tartozom neki. Ilyenkor a lelkem sem akarja a jót cselekedni, mert úgy érzem, hogy megérdemelték azt, amit róluk mondtam. Az Úr azonban elkezd szólni a szívemhez, és azt mondja: „Ha így is van, akkor sem helyes. Menj oda hozzájuk és kérj bocsánatot.” „Nem akarom, Uram, a lelkem nem akarja.” Néha ez a problémám, és Istennek meg kell győznie arról, hogy hajlandó legyek a jóra. Vannak olyan esetek, amikor a lelkem ugyan kész, de a testem nem képes rá.

Péter őszinte volt, és az Úr iránti szeretete is őszinte volt, az elkötelezettsége pedig valódi. Péter tényleg azt érezte, hogy képes lenne az életét is feláldozni Jézusért. Gyakran viszont nehezebb Jézusért élni, mint érte meghalni. Ha valaki szemben áll veled egy élesre töltött fegyverrel, és azt mondja, hogy ha nem tagadod meg Jézust, akkor fejbe lölek, azt mondhatod: „Lőjj csak nyugodtan, mert hajlandó vagyok meghalni Jézusért. Nem sokára Vele leszek örök dicsőségben.”

Gyakran sokkal nehezebb Jézusért élni, mint érte meghalni. Erre jött rá Péter, amikor szembe került a sokasággal, és a lányok azt mondták, hogy ő is Jézus egyik tanítványa, mert látták Vele. *„asszony, nem ismerem őt! ... nem tudom, mit beszélsz.”* *„De bizony, ez is vele volt...”* *„... nem ismerem őt.”* Péternek nehéz volt Jézusért élni, de érte meghalni - az teljesen más dolog. Bátran húzta ki a kardot a kertben, és nem gondolt a következményekre. Legtöbbször az Úr nem arra hív el minket, hogy feláldozzuk az életünket Érte, csak arra, hogy Érte éljünk.

A tanítványok nyugtalanok voltak, mert Jézus a saját haláláról és az elárultatásáról kezdett beszélni, most mégis ezt mondja nekik:

„Ne nyugtalanodjék a ti szívetek: higgyetek Istenben, és higgyetek énbennem. Az én Atyám házában sok hajlék van; ha nem így volna, vajon mondtam volna-e nektek, hogy elmegegyek helyet készíteni a számotokra?”

Éveken keresztül azt hallottam erről a versről, hogy az Isten gyönyörű villákat készít nekünk a mennyországban. Amikor megérkezünk majd a mennyországba Péter ott vár minket a kapuban és végigvezet minket a mennyország főutcáján, és ott a gyönyörű virágos fákkal teli erdőben áll egy hatalmas villa verandával, udvarral, amelyen kis patak folyik keresztül és Péter azt mondja majd, hogy „Íme, a házad!”.

Egy idő elteltével rájöttem, hogy Jézus itt nem valami gyönyörű házra utal, amelyet a mennyben épít számomra, hanem az új testről van itt szó, amelyet majd ott megkapok. Pál apostol a 2. Korinthusi levél 5. fejezetében írja: *„Tudjuk pedig, hogy ha földi sátorunk összeomlik, van Istentől készített hajlékunk, nem kézzel csinált, hanem örökkévaló mennyei házunk. Azért sóhajtozunk ebben a testben, mivel vágyakozunk felőlni rá mennyből való hajlékunkat.”* Az Isten tehát egy teljesen új testet készít nekünk, amely sokkal, de sokkal jobb lesz, mint az, amiben jelenleg élünk. Ezt a jelenlegit az Ige egy sátorhoz hasonlítja, egy ideiglenes lakhelyhez. Ezzel szemben az állandó lakhelyünk nem emberi kéz által készített, hanem örökkévaló test lesz a mennyországban. A jelenlegi testünknek bámulatos képességei vannak, de ugyanakkor vannak olyan tulajdonságai is, amelyek kevésbé bámulatosak: az öregedési folyamat rányomja bélyegét, és amint öregedünk, úgy a képességei is csökkennek - nem mindig vagyunk képesek arra, hogy megtegyük mindazt, amit meg akarunk, vagy meg szeretnénk tenni. Néha olyan

dolgokkal próbálkozunk, amelyeket régen meg tudtunk tenni, és rájövünk, hogy ez már nem megy. A testünk romlásnak indul és betegségek gyengítik.

Az Isten által készített új test felsőbbrendű a jelenlegi testünknél: nem lesz szüksége alvásra, ezért a mennybéli házamban nem lesz szükségem hálószobára; valószínű, hogy konyhára sem lesz szükség, mert a táplálást más típusú ételek fogják megoldani, és mivel a testem teljes mértékben hasznosítani fogja ezeket, fürdőszobára sem lesz szükség.

És ha majd elmentem, és helyet készítettem nektek, ismét eljövök, és magam mellé veszek titeket, hogy ahol én vagyok, ott legyetek ti is.

Az Úr megtartotta ígéretét és eljött a tanítványaiért - elvitte őket a mennyei lakhelyükre, ahol most Vele vannak az Ő királyságában. Jézus meg fogja tartani azt az ígéretét is, amit nekünk tett, és nemsokára minket is magához fog venni, hogy ott lehessünk, ahol Ő van. Eljön az idő az életünk során, amikor arra gondolunk, hogy már sokkal jobb lenne ezt a testet elhagyni, mint ebben a testben tovább itt maradni.

Ahova pedig én megyek, oda tudjátok az utat.”

Tamás erre így szólt hozzá: „Uram, nem tudjuk, hova megy: honnan tudnánk akkor az utat?”

Jézus így válaszolt: „Én vagyok az út, az igazság és az élet; senki sem mehet az Atyához, csakis én általam.

Újabb radikális kijelentés! Kijelenti, hogy Ő az egyetlen út, amelyen keresztül egy ember az Atyához juthat. Vannak olyanok, akik azt állítják, hogy minden vallás Istenhez vezet. Nem így van! Csak egyetlen út vezet oda: Jézus Krisztus. Az emberek megpróbálnak más isteneket szolgálni, de ezáltal nem az Élő Igaz Istent szolgálják.

A minap néhány mormon fiú látogatott: „A gond csak az,” mondtam nekik „hogy ti is arról beszéltek, mint én, de nem abban hisztek, amiben én. A szavaitok nagyon hasonlóak, mert azt állítjátok, hogy a Jézus Krisztusba vetett hit általi üdvösségben hisztek, aki meghalt értetek, de az a Jézus, akiben ti hisztek nem ugyanaz, mint az, akiben én hiszek. Akiben én hiszek, az nem Lucifer testvére, de ti ezt hiszitek. Én nem hiszem, hogy Ő Lucifer testvére, hanem azt hiszem, hogy Ő az Isten egyszülött Fia. Ha Lucifer testvére volna, aki egy teremtett lény, akkor Ő is egy teremtett lény lenne, és egy teljesen más viszonyban lenne akkor Istennel. De Ő a kezdetektől Istennel volt és Ő egyenlő Istennel.“

Ugyanakkor a mormonok egy más Istenben is hisznek, mert azt tartják, hogy Ő egy megdicsőült ember. Azt sem hiszem, hogy az emberek istenek lesznek a halál után. A mormonok tehát azokat a szavakat használják, mint mi, de egy teljesen más Istenben és más Jézusban hisznek.

Jézus így válaszolt: „Én vagyok az út, az igazság és az élet; senki sem mehet az Atyához, csakis én általam.

Sokan szeretnék, ha Jézus nem tett volna ilyen radikális kijelentést. Azt mondják, hogy a kereszténység túl szűk látókörű, és sokkal szélesebb látókör szükséges a megfelelő élethez. „Isten nem szűkítheti le a hozzá vezető utat erre az egyetlen egyre!” – hangoztatják. Ha ez így van, akkor Jézus fenti kijelentését félre kell tenni. Ha viszont azt állítod, hogy tévedett, amikor ezt mondta, akkor ezzel azt is állítod, hogy nem lehet hinni a szavának.

Jézus azért beszél ilyen szélsőségesen, hogy döntésre kényszerítsen, mert vagy Ő az egyetlen út az Atyához, vagy van más út is. De ha van más út is, akkor Jézus nem mondott igazat. Ha ez így van, akkor pedig hogyan lehet hinni bármelyik általa tett kijelentésben. Lehet, hogy szűk a kijelentés lényege, de Jézus állította ezt – vagy elhiszed, vagy nem.

Ha ismernétek engem, ismernétek az én Atyámat is: mostantól fogva ismeritek őt, és látjátok őt.”

Fülöp így szólt hozzá: „Uram, mutasd meg nekünk az Atyát, és az elég nekünk!”

Jézus erre ezt mondta: „Annyi ideje veletek vagyok, és nem ismertél meg engem, Fülöp? Aki engem lát, látja az Atyát.

Itt a következő radikális mondat. Jézus az útja végének közeledtével egyik kulcsmondatot mondja a másik után.

Hogyan mondhatod te: Mutasd meg nekünk az Atyát?

Talán nem hiszed, hogy én az Atyában vagyok, és az Atya énbennem van? Azokat a beszédeket, amelyeket én mondok nektek, nem önmagamtól mondom; az Atya pedig bennem lakozva viszi végbe az ő cselekedeteit.

Isten nagyon örülne, ha mi is kijelenthetnénk, hogy aki minket lát az Atyát látja. De nem hiszem, hogy ezt közülünk bárki is kijelentheti. A világban én Isten képviselője vagyok, az Ő cselekedeteit kell tennem, az Ő szavait kell szólnom, de sajnos sokszor a saját cselekedeteimet teszem és a saját szavaimat mondom – ezért valótlán kijelentés lenne, ha mernék ilyet állítani: ha engem láttok, akkor az Atyát látjátok. Néha ez igaz, de nem minden esetben. Jézus esetében viszont a teljes itteni élete alatt következetesen igaz volt, mert Ő az Atyának tökéletes képviselője minden szavával és minden cselekedetével.

Akarjátok tudni, hogy milyen lehet Isten? Nézzetek Jézus Krisztusra. Az eljövételének célja az volt, hogy kinyilatkoztassa az Atyát az emberek számára: *„Miután régen sokszor és sokféleképpen szólt Isten az atyákhoz a próféták által, ezekben a végső időkben a Fiú által szólt hozzánk“.* Ha láttátok Jézust, akkor Istent is láttátok.

Milyen Istent ismerünk meg Jézus által? Olyat, Aki szerető, együttérző, Akit érdekel az emberek szükséglete, Aki könnyekre fakad látva az ember bukását, Aki az elveszetteket meg akarja menteni. Milyen gyönyörű Istent fedett fel Jézus számunkra élete és szolgálata által! Ez az az Isten, Akit mi szeretünk, dicsőítünk és szolgálunk!

Bizonyos értelemben mi is Isten képviselői vagyunk ezen a világon, az Isten Igéjének tanítóira pedig ez még inkább igaz. Mi azért vagyunk, hogy Isten Igéjét jelentsük ki számotokra és Őt képviseljük – milyen hatalmas felelősség ez!

Isten érdeke az, hogy igaz módon képviseljem Őt. Mózes nagy bajba került, mert nem képviselte megfelelően Istent amikor a pusztában másodszor is elfogyott a vizük, és az emberek panaszkodni kezdtek. Mózes azt mondta Istennek, hogy „Uram elegem van, belefáradtam, nem bírom tovább. Nem én szültem ezeket az embereket, mégis én hordozom a terheiket – most ismét panaszkodnak és elegem van ebből.” Isten azt mondta, hogy „Nyugodj meg, Mózes. Menj és szólj a sziklához, és lesz vizetek.”

Mózes viszont továbbra is dühös volt, és odakiáltott az embereknek: *„Hallgassatok ide, ti lázadók! Fakasszunk-e vizet nektek ebből a sziklából? Azzal fölemelte Mózes a kezét, és*

kétszer ráütött botjával a sziklára. Erre sok víz fakadt, és ivott a közösség meg az állatok.“ Mózes dühében csapott a sziklára a botjával, Isten viszont a szeretete következtében adott vizet. Mózes nem képviselte megfelelően Istent az emberek előtt, mert dühösen ütött a sziklára, pedig Isten azt mondta neki, hogy csak szólania kell hozzá. Most az emberek azt gondolták, hogy Isten haragszik rájuk, de ez nem így van. Isten nem szereti, ha valaki nem képviseli megfelelően.

Kiváncsi vagyok, hogy Isten mit gondol azokról az emberekről, akik Őt úgy képviselik, mintha a csőd szélén állna? „Szegény Isten, segítsetek gyorsan, barátaim! Küldjétek gyorsan a pénzt, mert ha nem, akkor Isten jövő héten már nem tud cselekedni.“ Milyen szánalmas bemutatása ez Istennek. Isten azt mondta Mózesnek, hogy mivel nem megfelelően képviselte a sziklából fakasztott víz esetében, nem léphet be az Ígéret Földjére. Mózes életcélja odalett, mert nem képviselte Istent úgy, ahogy kellett volna.

Istenem, segíts, hogy megfelelően képviseljelek az emberek előtt! Ha azt látjátok, hogy mérges vagyok rátok, akkor nem képviselem Őt megfelelően, mert Isten nem haragszik rátok, hanem szeret titeket, hatalmas türelme és együttérző szeretete árad felétek. Így Isten képviselőjének is hatalmas együttérzésre, kegyességre és szeretetre van szüksége, amit mindnyájunknak egymás iránt kell kimutatnunk.

Higgyetek nekem, hogy én az Atyában vagyok, és az Atya énbennem van; ha pedig másért nem, magukért a cselekedetekért higgyetek.”

Jézus egyfolytában azt állítja, hogy cselekedetei tesznek róla tanúbizonyságot. „Azt állítom, hogy Isten Fia vagyok, ezt Isten cselekedetei bizonyítják, amelyet rajtam keresztül végez el.” Melyek voltak Isten cselekedetei? Beteg emberek meggyógyítása, az elesettek felemelése – ezek jelzik Isten munkáját egy szükségét szenvedő világban.

„Bizony, bizony, mondom néktek: aki hisz énbennem, azokat a cselekedeteket, amelyeket én teszek, szintén megteszi...

Nekünk magunknak is azt kell tanúsítanunk az emberek iránt, mint Jézusnak: együttérzést, szeretetet, kedvességet és törődést.

„Bizony, bizony, mondom néktek: aki hisz énbennem, azokat a cselekedeteket, amelyeket én teszek, szintén megteszi, sőt ezeknél nagyobbakat is tesz. Mert én az Atyához megyek, és amit csak kértek majd az én nevemben, megteszem, hogy dicsőíttessék az Atya a Fiúban; ha valamit kértek tőlem az én nevemben, megteszem.”

Itt két olyan imával kapcsolatos ígéret is van amely bámulatosan széles körű. Kinek a számára ígérte ezeket Jézus? Nem a sokasághoz beszél, nem a templomban áll és onnan kiáltja mindenkinek, hogy ha valamit kértek tőlem az én nevemben, megteszem. Ő azokkal az emberekkel beszél, akik mindenről lemondtak azért, hogy Őt kövessék - a tanítványaihoz beszél. Kik a tanítványok Jézus szerint? Ő azt mondta: *„Ha valaki én utánam akar jönni, tagadja meg magát, vegye fel a keresztyét, és kövessen engem.”*

Kinek tette tehát Jézus ezt a hatalmas ígéretet? Annak az embernek, aki először is megtagadta önmagát, tehát az imája nem a saját dicsőségét szolgálja, sem a saját gazdagodását. Jézus nem azt mondja itt, hogy kérjétek egy Cadillac-et vagy egy Mercedes-t, és én megadom nektek.

Mert ha így lenne, akkor nekifognék és készítenék egy listát azokról a dolgokról, amelyekre a testem igényt tartana. Egyáltalán nem erről van itt szó!

Másodszor pedig az embernek fel kell vennie a saját keresztyét, ezáltal teljesen az Atya akaratának kell alávetnie magát: „*Ne az én akaratom legyen meg, hanem a tied*”. Aki teljesen az Atya akaratának rendelte alá magát, aki megtagadta önmagát és Jézust követi – csakis ő kapja meg ennek az ígéretnek gyümölcsét. Bármit kér, az megegyezik az Atya akaratával, mert ez az, amit ő maga is látni akar.

Vannak olyanok, akik lekicsinylően szólnak arról, hogy „*Ne az én akaratom legyen meg, hanem a tied*”. Én úgy gondolom, hogy ez majdnem istenkáromlással ér fel, mert Jézus maga is ezt mondta. Egyesek szerint, ez hitünk gyengeségét árulja el. Nem így van! Sokkal nagyobb hitre utal, mint bármilyen más hozzáállás.

Sokkal nagyobb hitre vall ez, mint amikor követetem, hogy egy olyan dologban, amibe alig van belátásom a saját akaratomat akarom érvényesíteni. Annyira tudatlan vagyok Isten egyetemes akaratát illetően: ma egyféleképpen látom, de holnap már teljesen másképpen. Szörnyű lenne, ha Isten minden kis változó imámat megválaszolná, mert sokszor az imáim naponta változnak.

„Ha szerettek engem, megtartjátok az én parancsolataimat,...

Mi az Ő parancsolata? Hogy úgy szeressük egymást, ahogyan Ő szeret minket. Úgy tudom megmutatni a Jézus iránti szeretetemet, hogy titeket szeretlek. Természetes, hogy szeretem Őt, de pontosan azért szeretlek titeket, mert ez az Ő parancsolata. Szerencsére ez nagyon könnyen megy, mert ti olyan szeretetre méltóak vagytok.

én pedig kérni fogom az Atyát, és másik Pártfogót ad nektek, hogy veletek legyen mindörökké: az igazság Lelkét...

Előttünk áll a teljes Szentháromság: Jézus azt mondja, hogy imádkozni fog az Atyához, aki egy másik Pártfogót vagy Vigasztalót ad nekik, az igazság Lelkét.

akit a világ nem kaphat meg, mert nem látja őt, nem is ismeri; ti azonban ismeritek őt, mert nálatok lakik, sőt bennetek lesz.”

Itt a tanítványoknak a Szentlélekhez fűződő kettős viszonyát láthatjuk: egyrészt velük van, másrészt bennük lesz. Mielőtt befogadtátok volna Jézust, a Szentlélek veletek volt, mert Ő volt az, aki segített abban, hogy felismerjétek, hogy bűnösök vagytok, és segítségre van szükségetek. A Szentlélek mutatta meg, hogy Jézus Krisztus a válasz a bűn problémájára, és Ő vonzott Jézus Krisztushoz, hogy elfogadhassátok Őt megváltótoknak. Abban a pillanatban, hogy átadtátok az életeteket Neki, a Szentlélek belétek költözött.

Pál azt mondta: „*Vagy nem tudjátok, hogy testetek, amit Istentől kaptatok, a bennetek levő Szentlélek temploma, és ezért nem a magatokéi vagytok? Mert áron vétettetek meg: dicsőítsétek tehát Istent testetekben és a ti lelketekben, amelyek az Istenéi.*”

A Szentléleknek kettős szerepe van tehát: velem van, hogy Jézus Krisztushoz vezessen; és miután elfogadtam Jézust, bennem él. Az Apostolok Cselekedeteiből láthatjuk a Szentléleknek egy újabb kapcsolatát, amint Jézus az Apcsel 1:8-ban mondja: „*Ellenben erőt kaptok, amikor*

eljön hozzátok (rátok) a Szentlélek. “ Ez tehát a Szentléleknek az a munkája, amikor hatalommal és erővel ruház fel egy hívőt.

„Nem hagylak titeket árván, eljövök hozzátok.

Még egy kis idő, és a világ többé nem lát engem, de ti megláttok, mert én élek, és ti is élni fogtok.

Azon a napon megtudjátok, hogy én az Atyámban vagyok, ti énbennem, én pedig tibennetek.

Beszélt hát arról, hogy ahová Ő megy, a tanítványok nem mehetnek, majd beszélt a haláláról és most az örök életéről szól. *„Elmegyek és a világ többé nem lát engem, de ti megláttok, mert én élek, és ti is élni fogtok.”* Az örök életbe vetett hitem Jézus Krisztus halálából történő feltámadásán alapszik. Ha Krisztus nem támadt volna fel a halálból, akkor hiábavaló volna a reményem is, de mivel Ő feltámadt a halálból, Péter szavaival élve: *„Áldott a mi Urunk Jézus Krisztus Istene és Atyja, aki nagy irgalmából újjá szült minket Jézus Krisztusnak a halottak közül való feltámadása által élő reménységre, arra az el nem múló, szeplőtelen és hervadhatatlan örökségre, amely a mennyben van fenntartva számotokra. Titeket pedig Isten hatalma őriz hit által az üdvösségre, amely készen van, hogy nyilvánvalóvá legyen az utolsó időben.”*

Azon a napon megtudjátok, hogy én az Atyámban vagyok, ti énbennem, én pedig tibennetek.

Milyen dicsőséges kapcsolatunk van Istennel: Krisztus az Atyában, mi Krisztusban, Krisztus bennünk, az Atya bennünk.

Aki befogadja parancsolataimat, és megtartja azokat, az szeret engem, aki pedig szeret engem, azt szeretni fogja az én Atyám; én is szeretni fogom őt, és kijelentem neki magamat.”

Így szólt hozzá Júdás, de nem az Iskáriótes: „Uram, miért van az, hogy nekünk akarod kijelentni magadat, és nem a világnak?”

Jézus így válaszolt: „Ha valaki szeret engem, az megtartja az én ígémet; azt pedig az én Atyám is szeretni fogja, és elmegyünk hozzá, és szállást készítünk magunknak nála.

Az ember kapcsolata Istennel az Ő Igéjével és Jézus parancsolatával szembeni engedelmisségen alapul, és a szeretetünk által fejeződik ki. Pál az efézusiaknak ezt írta: *„Krisztus lakozzon bennetek”* – ami azt jelenti, hogy telepedjen le bennetek és érezze magát otthon a szívetekben. A ti szívetekben kényelmesen érzi-e magát Jézus, otthon érzi-e magát, vagy a falakon levő „művészet” zavarja Őt? Mi van a szívetekben? Milyen képek vannak a szívetek falán? Jézus ott ül a nappaliban és a falakat vizsgálva milyen képeket lát?

Amikor befogadtam az Urat a szívembe, éreztem, hogy kényelmetlenül érzi magát ott és megkérdeztem, hogy mi a baj? „A falakon a képeket nem bírom látni, meg kell szabadulnod ettől a „művészettől”. – „De Uram, ez sokba került nekem.” – „Dobd ki őket, mert nem bírom látni.”

Aki nem szeret engem, nem tartja meg az én ígémet. Az az ige pedig, amelyet hallotok, nem az enyém, hanem az Atyáé, aki elküldött engem.”

„Elmondom ezeket nektek, amíg veletek vagyok.

A Pártfogó pedig, a Szentlélek, akit az én nevemben küld az Atya, ő tanít majd meg titeket mindenre, és eszetekbe juttat mindent, amit én mondtam nektek.

Egy ígéretet olvashatunk itt a Szentlélek segítségére vonakozóan, aki mindent meg fog nekünk tanítani és emlékeztet minket azokra a dolgokra, amiket Jézus mondott.

Békességet hagyok nektek: az én békességemet adom nektek; de nem úgy adom nektek, ahogyan a világ adja. Ne nyugtalankodjék a ti szívetek, ne is csüggedjen.

Egy csoport ijedt és nyugtalan tanítvány számára mondja Jézus: „*az én békességemet adom nektek*“, - azt a békességet, amellyel a süllyedő hajóban is aludni tudott, amely abból a tökéletes bizalomból származik, hogy az Atya irányít mindent az életünkben.

Hallottátok, hogy én megmondtam nektek: elmegyek, és visszajövök hozzátok. Ha szeretnétek engem, örülnétek, hogy elmegyek az Atyához, mert az Atya nagyobb nálam.

Nagyon érdekes kijelentés ez, hiszen Jézus azt mondja, hogy meg fog halni, és az Atyához megy azután - de ha szeretik Őt, akkor örülnek ennek. Mikor a szeretteink meghalnak sírunk, de ha igazán szeretnénk őket, akkor örülnénk, mert az Úrhoz mennek. Azért sírunk, mert magunkat szeretjük, és vissza szeretnénk hozni az illetőt ebbe a nyomorúságos világba, ebbe a megtört testbe, és visszatartanám attól a dicsőségtől, hogy együtt legyenek Istennel az Ő királyságában, az új testükben. Mindezt csak azért teszem, hogy velem legyenek itt ezen a nyomorult földön.

Ha az Úr egyszer magához vesz és egy páran odagyúlnak körém, hogy imádkozzanak azért, hogy hozzon vissza az Úr ide, és ha tényleg visszajövök, akkor nagyon vigyázzatok! Jézus azt mondta, hogy „*Ha szeretnétek engem, örülnétek, hogy elmegyek az Atyához, mert az Atya nagyobb nálam.*“ Milyen dicső dolog az Atyával lenni!

Mivel nem tudjuk elképzelni, hogy valójában milyen is a mennyország, feltételezzük, hogy földi élet nem is rossz. „Ó, milyen szörnyű, hogy ilyen fiatalon meg kellett halnia!“ – siránkozunk, de szerintem a számára nagy áldás, mert nem kell megküzdenie azzal a sok nyomorúsággal ebben a beteg világban.

Rossz a mennyországról alkotott elképzelések és nem tudjátok elképzelni, hogy milyen dicsőséges lesz ott. Ezért imádkozott Pál, „*hogy világosítsa meg lelki szemeteket, hogy meglássátok: milyen reménységre hívott el minket, milyen gazdag az ő örökségének dicsősége a szentek között.*“ Ne imádkozzatok azért, hogy Istenem hozd vissza őt, hanem azért imádkozzatok, hogy az Ő akarata legyen meg.

Édesanyám élete utolsó napjaiban a lelkészek azért imádkoztak, hogy meggyógyuljon. Amikor elmentek, csak mosolygott rajtuk és azt mondta, hogy nem értett egyet az imáikkal. „Nem akarok én meggyógyulni – az Úrhoz akarok menni. Miért nem hagynak odamenni és miért imádkoznak úgy, hogy gyógyítson meg?“

Most mondom ezt nektek, mielőtt megtörténik, hogy ha majd megtörténik, higgyetek.

Jézus korábban már mondta ezt és itt megismétli, hogy az események előtti kinyilatkoztatások, vagyis a bibliai próféciaik egyik oka, hogy hívőkké legyenek az emberek. Jézus azt mondja, hogy amikor majd megtörténnek az általa mondottak, akkor az emberek hinni fognak benne, mert látják azt, hogy Ő tudja miről beszél és, hogy minden terv szerint alakul.

Már nem sokat beszélek veletek, mert eljön e világ fejedelme, bár felettem nincs hatalma.

Jézus hamarosan a Gecsemáné-kertben fog küzdeni a pokol összes sötét hatalma ellen. Jézus vért izzadva vívott hatalmas lelki küzdelmet, miközben szembenézett a kereszttel.

Hogy azonban megtudja a világ, hogy szeretem az Atyát, és úgy cselekszem, ahogyan az Atya parancsolta: keljetek fel, menjünk el innen.”

Felkel tehát és a tanítványaival együtt elindul a Gecsemáné-kert felé, és a következő fejezet az úton folytatott párbeszédet tartalmazza.

Az Úr vesse el az Ő Igéjének magvait a szívetekbe, és a Szentlélek emlékeztessen mindig azokra, erőt adva nektek annak a szeretetnek gyakorlására, amely Istentől van. Legyen az életünk nyitott a Lélek ezen munkájára, és mindnyájan legyünk hűségesek az Ő parancsolataihoz, legfőképpen ahhoz, hogy szeressük egymást. Isten adjon lehetőséget e szeretet megnyilvánulására, miközben gyermekeinként egymást szolgáljuk szeretetben.